

Københavns Magistrat.
2den Afdeling.

Bilag I.

København, den 5. November 1919.

Til

Indenrigsministeriet.

I Henhold til det ærede Ministeriums Skrivelse af 24. f. Md. (J. Nr. 2331—1919), skal man herved meddele, at Magistraten finder det paakrævet, at midlertidig Lov Nr. 162 af 20. Marts 1918 om Ændringer i og Tillæg til de nugældende Regler for den kommunale Beskatning, samt midlertidig Lov Nr. 189 af 1. April 1919 om Tillæg til de nugældende Regler for den kommunale Beskatning søges forlængede. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Magistraten maatte ønsket foretaget Ændringer i de nugældende Bestemmelser, skal man udtale følgende:

Bestemmelserne i § 1 i Lov Nr. 162 af 20. Marts 1918 indeholder paa flere Punkter Uklarheder, som har givet Anledning til Tvivl med Hensyn til, hvilken Kommune der rettelig skal betragtes som Erhvervskommune. Disse Uklarheder bør formentlig fjernes.

- 1) Det bør saaledes præciseres, at det ved Ansættelsen til Erhvervsskat efter § 1., 2. Punktum er Arbejdsstedets Kommune, hvor Ansættelsen skal finde Sted, og ikke den Kommune, hvor vedkommende Firma (Arbejdsgiver) er hjemmehørende.

For Bestyrelsesmedlemmer og lignende, hvor der ikke er Tale om en fast Virksomhed, bør Beskatningen ske i den Kommune, hvor Institutionens Bestyrelse har sit Sæde; dette vil i Almindelighed falde sammen med Hovedkontoret. Men i de Undtagelsestiefælde, hvor Bestyrelsen har Sæde i en anden Kommune end Hovedkontoret, maa Stedet for Bestyrelsens Sæde, naar Talen er om Personer, der er skattepligtige i Egenskab af Bestyrelsesmedlemmer, dog foretrækkes.

- 2) Det er uklart, om Udtrykkene „anden privat Virksomhed“ alene sigter til Modsætningen til Stats- og Kommunale Virksomheder, eller om ogsaa Personer ansatte ved andre offentlige eller halv-offentlige Virksomheder er udelukkede fra Erhvervsbeskatning. Forsaavidt man vedblivende vil fastholde, at Statens Tjenestemænd ikke skal erhvervsbeskattes i Arbejdsstedets Kommune, for hvilken Undtagelse der næppe lader sig anføre fyldestgørende Grunde, bør det formentlig fastslaaes, at kun disse og ikke Personer ved andre offentlige Virksomheder er fritagne, navnlig da det ofte er en ren Skønssag, om en Virksomhed kan betegnes som privat eller offentlig.
- 3) Man ser ingen Grund til, at der gives Personer, der beskattes som Bestyrelsesmedlemmer, og som maa forudsættes at have deres væsentlige Indtægt fra andre Kilder, noget Fradrag ved Beregning af Erhvervsskatten.
- 4) Magistraten maa fremsætte et indtrængende Ønske om, at den for Opholdsskatten gældende progressive Rateskala ogsaa gøres anvendelig paa Erhvervsskatten. Det er ved Højesteretsdom nu fastslaaet, at Ansættelsen til Erhvervsskat ikke maa være højere end den samlede Indtægt, hvoraf vedkommende beskattes i Opholdskommunen. Der kan saaledes ikke blive Tale om Anvendelse af en højere Procent end den, vedkommende vilde blive beskattet med, hvis han boede i Erhvervskommunen.